

rého svého jmění žalovaného. Žalobkyně napadá toto poslední pořízení tvrdíc, že zůstavitel v době jeho sepsání trpěl duševní chorobou. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

František Š., zůstavitel, učinil poslední pořízení dne 28. listopadu 1928; částečně byl zbaven svéprávnosti pro duševní chorobu dne 9. dubna 1929. Poněvadž tedy v době, kdy projevil poslední vůli, nebyl ještě zbaven částečně svéprávnosti pro duševní chorobu, bylo podle § 565 obč. zák. věcí žalobkyně, aby dokázala, že prohlášení poslední vůle se stalo ve stavu duševní nepřičetnosti (Sb. n. s. 6437). Tento důkaz se jí nezdařil. Nálezem a posudkem znalce lékaře zjistil první soud, že František Š. trpěl duševní chorobou senilní demencí a to alespoň od srpna 1928, že pro toto duševní onemocnění jest charakteristickou ztráta paměti, jež se týká všech poznatků v době onemocnění, kdežto paměť pro poznatky před dobou onemocnění porušena nebývá, že, poněvadž již v roce 1924 prohlásil Š., aby žalovaný stal se jeho dědicem, nelze vyloučiti, že při sepisování a zřízení své poslední vůle jednal František Š. v jasném okamžiku. František Š. trpěl sice od srpna 1928 duševní chorobou, ale ne takovou, která by naprosto vylučovala u něho zdravý rozum při zřízení posledního pořízení. Svědky poslední vůle zjistil první soud, že František Š. přišel dne 28. listopadu 1928 do advokátní kanceláře, kde prohlásil aby sepsána byla poslední vůle, že určitě a rozhodně pravil, že dědicem veškerého svého jmění ustanovuje žalovaného, že to bylo přání i jeho manželky, aby na statku hospodařil žalovaný, že to také on i jeho manželka slíbili matce žalovaného, že žalobkyně nedostane nic, že jest odbyta, že při tom dělal František Š. dojem člověka úplně duševně zdravého a orientovaného, že mluvil při tom úplně volně bez nátlaku, že dle této projevené vůle byl testament sepsán, Františku Š. přečten, že tento prohlásil testament sepsaný za svoji poslední vůli a také před třemi svědky, na poslední vůli podepsanými, že testament vlastnoručně podepsal. Zůstavitel prohlásil již v roce 1924, že jest vůlí jeho i jeho manželky, aby se dědicem stal žalovaný. Tato okolnost není sice přímo rozhodná pro posouzení duševního stavu zůstavitelova v době, kdy učinil poslední pořízení, ale má přece potud význam, že zůstavitel později skutečně ustanovil tohoto svého vnuka svým universálním dědicem v posledním pořízení. Na tom, zdali zůstavitel byl později zbaven svéprávnosti úplně či jen částečně, nesejde.

Čís. 15111.

K § 4 zák. čís. 70/73 ř. z.

Rozšíří-li společenstvo předmět podniku o nové odvětví činnosti, vyžaduje zásada pravdivosti společenstevní firmy, aby toto rozšíření bylo vyjádřeno ve znění firmy.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1936, R I 253/36.)

P r v ý s o u d nevyhověl žádosti konsumního společenstva S., zapsané společenstvo s r. o. v H.« o zápis nových stanov do společenstevního rejstříku. **D ů v o d y:** Firma společenstva podle § 1 stanov nevyhovuje předpisu § 4 zák. č. 70/73 ř. z. o společenstvech. Jak odst. 2 § 1 stanov uvádí, jest účelem společenstva podporovati spořivost členů a stavěti domy pro členy, kterýžto účel nedochází výrazu ve firmě společenstva označeného pouze jako »konsumní«. Nutno tudíž buď firmu společenstva doplniti tak, že bude zníti: Konsumní, spořitelní a stavební společenstvo »S.«, nebo činnost v § 1 odst. 2 stanov obmeziti skutečně jen na obstarávání potravin a jiného zboží, jak tam uvedeno, a spořitelní a stavební činnost ze stanov vypustiti, což se musí státi novým usnesením valné hromady. **R e k u r s n í s o u d** potvrdil toto rozhodnutí prvního soudu. **D ů v o d y:** § 4 zák. č. 70/73 ř. z. ukládá pouze, aby firma družstva byla vzata z předmětu podnikání a ze znění firmy nemusí býti patrna veškerá činnost družstva. S druhé strany však platí i pro firmu družstva zásada obchodního zákona o pravdivosti firem (rozh. z 26. dubna 1900 č. 6167 A. K. 2490). Přebírá-li tedy družstvo dle stanov nové důležité obory činnosti, odpovídá zásadě pravdivosti, když náznaky této činnosti se projeví ve firmě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent odporuje souhlasným usnesením nižších soudů z důvodu nezákonnosti (§ 46 (2) zák. č. 100/31 Sb. z. a n.), činí tak neprávem, poněvadž výklad rekursního soudu v příčině pravdivosti znění firmy se zřetelem na předpisy § 4 zák. č. 70/73 ř. z. se nepřičí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ použito (čl. V. zák. č. 251/34 Sb. z. a n.), zejména když rekrující družstvo úplně přezírá nový druh své činnosti »stavěti domy«, jenž jest úplně odlišný od dosavadní jeho činnosti a nepokusilo se ani tvrditi, že by tato činnost byla také jen činností vedlejší, jak to tvrdilo v příčině přijímání členských úsporných vkladů — a vyvrátiti názor rekursního soudu, že tu jde o nový důležitý obor jeho činnosti.

Čís. 15112.

Čl. I. vl. nař. č. 261/34 Sb. z. a n.

Rejstříkový soud nesmí povolit za platnosti § 19 zákona č. 44/33 Sb. z. a n. a čl. I. vládního nařízení č. 261/34 Sb. z. a n. zápis změny sídla družstva, provozujícího peněžní a úvěrní nebo jiné bankovní obchody, do společenstevního rejstříku, dokud nemá doklad o svolení vlády k přeložení sídla ve smyslu čl. I. (3) uvedeného vládního nařízení.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1936, R II 82/36.)